

Kim Eui-kyung

Hello baby

Vertaald door
Mattho Mandersloot en
Francisca van Vark

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Dit boek is tot stand gekomen met de steun van het Literature
Translation Institute Korea (LTI).

Eerste druk, mei 2025

© 2021 Kim Eui-kyung

© 2025 Nederlandse vertaling Mattho Mandersloot en Francisca van Vark

Oorspronkelijke titel *Hello baby*

Oorspronkelijke uitgever EunHaeng NaMu Publishing Co. Ltd.

Omslagontwerp Loudmouth

Omslagbeeld ZeroMedia GmbH

Typografie binnenwerk Aard Bakker

Auteursfoto Yonhap News

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 934 2010 6

NUR 302

www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen
van kunstmatige intelligentie.

INHOUD

Deel 1	7
Deel 2	125
Nawoord	217

DEEL 1

KANG MUNJEONG, 43 JAAR

Om halfnegen 's ochtends stond Munjeong bij de ingang van de kliniek. Ze pakte de infraroodthermometer, nam haar temperatuur op, wreef wat desinfecterende gel in haar handen, stapte naar binnen en ademde diep uit. De receptioniste scande de barcodes die bezoekers op de achterkant van hun mobiel geplakt kregen, terwijl ze met haar vrije hand de telefoon opnam. Aan de andere kant van de ruimte zaten de medewerkers van de servicebalie te wachten tot de dag zou beginnen; de een rekte zich uit, de ander zat op zijn telefoon. Een verpleegkundige in een blauw uniform wierp een blik op de volstromende wachtkamer en ging terug naar haar post. Munjeong haalde nog eens

diep adem en liep de trap naar het ivf-centrum af.

Een uur eerder was haar man daar geweest om zaad te produceren en af te geven. Waarom was hij er nu niet om haar hand vast te houden? De bevruchting mocht dan in een petrischaaltje plaatsvinden, het idee dat ze dit niet samen deden, zat haar niet lekker. Sinds haar man bij hun vorige – mislukte – traject een bekende was tegengekomen, had hij besloten niet meer mee te komen tenzij het absoluut noodzakelijk was. Hij had die dag zaad geproduceerd en kwam met het potje in de hand het kamertje uit gelopen, toen een man in de wachtruimte hem bekend voorkwam. De kennis keek snel de andere kant op en dook de wc in. Ondanks het mondkapje wist haar man zeker dat het een oude studiegenoot van hem was geweest. Hij kon het niet uitstaan dat ze elkaar uitgerekend hier tegen het lijf waren gelopen en haastte zich *linea recta* naar de uitgang.

Wat was er nou zo beschamend aan traag zaad? Het draaide hier om een heilig moment: de verwekking van nieuw leven. Hoe konden mannen zich dan druk maken om iets als gezichtsverlies? Natuurlijk waren er ook genoeg vrouwen die hun vruchtbaarheidsbehandeling binnen de kantoormuren verzwegen, maar dat was niet zozeer uit schaamte als wel uit angst dat een kinderwens hun carrière zou belemmeren. Als Munjeongs traject zou slagen, was ze van plan door te blij-

ven werken tot vlak voor de bevalling. Bij het afnemen van haar interviews zou ze pronken met haar bolle buik. Het project waar ze de leiding over had – ‘Carrière vrouwen en hun privélevens’ – bestond uit een reeks artikelen over het leven van de werkende vrouw náást haar loopbaan, van hobby’s tot reizen en meer. Gezien het stijgende aantal vrouwen dat zich tegen het huwelijk keerde en bewust kinderloos bleef, kwam er een stuk meer naar boven dan de platgetreden verhalen over partners en kinderen. Onlangs interviewde ze een voormalig profvolleybalster die in een villa woonde met drie grote honden; ze deed vrijwilligerswerk, doneerde regelmatig aan het dierenasiel en voerde actie tegen dierenleed. Zonder het voorspelbare gemopper over onenigheid met de schoonfamilie voelden deze interviews als een verademing, als vooruitgang, waar Munjeong ten volste van genoot. Ze raakte er langzaam van doordrongen dat trouwen en kinderen krijgen de grootste struikelblokken waren voor vrouwen die succesvol wilden zijn. En toch zat ze hier in de Baby Angel, het beste vruchtbaarheidscentrum van Korea en een van de mondiale top drie.

Reageerbuisbaby’s. Iets wat zich vroeger had beperkt tot de wereld van sciencefiction, was nu alomtegenwoordig. Ondanks de coronapandemie zat de Baby Angel tot de nok toe vol. Korea leek wereldwijd bekend

te staan om zijn geavanceerde technologie, want mensen kwamen van heinde en verre ingevlogen onder het mom van ‘vruchtbaarheidstoerisme’.

In 1978, het jaar dat Munjeong geboren werd, kwam in Groot-Brittannië de eerste reageerbuisbaby ter wereld, een meisje genaamd Louise Brown. De Britse groeide op, trouwde en verwekte op natuurlijke wijze twee zoons, terwijl de drieënveertigjarige Munjeong, die zelf op natuurlijke wijze was verwekt, bij een vruchtbaarheidscentrum werd behandeld. Kort na de geboorte van Louise Brown verklaarde de paus dat haar bestaan inging tegen de voorzienigheid Gods en werden reageerbuisbaby's door de media bestempeld als ‘het grootste gevaar sinds de atombom’. De journalisten die deze sensationele koppen verzonnen, hadden niet kunnen voorzien dat er in de jaren nadien acht miljoen baby's geboren zouden worden met behulp van ivf en dat er in Zuid-Korea, een land dat werd geroemd om zijn geavanceerde zorgstelsel, state-of-the-art klinieken zouden verschijnen die geheel in het teken stonden van vruchtbaarheid. Wie weet, misschien doorliepen de dochters van die journalisten inmiddels zelf een ivf-traject bij zo'n kliniek.

Munjeong schoof haar onderbroek naar beneden, gleed in het operatiehemd en stapte de kleedkamer uit. De verpleegkundige gaf haar meteen een plastic

operatiemuts, nam haar bloeddruk op en deed een papieren bandje om haar pols, waarop de namen van het echtpaar en een QR-code waren geprint. Op het bed in de wachtkamer dacht ze terug aan de polsbandjes die ze vroeger als kind kreeg wanneer ze naar het pretpark ging. Nu ze toegang had gekregen tot dit pretpark vol potentiële kinderen, vroeg ze zich af of ze ook toegang zou krijgen tot het moederschap. Ze stuurde haar man een berichtje.

Ik ben bang voor de narcose.

Kom, je hebt het vaker gedaan.

Het doet zoveel pijn als de narcose uitwerkt. Ik ben bang.

Eigenlijk was de eicelpunctie niet zo pijnlijk als mensen zeiden; in haar beleving niet veel erger dan menstruatiekramp. Vergeleken met andere vrouwen kwam Munjeong er goed van af, omdat er op haar leeftijd hooguit vijf à zes eicellen per keer konden worden geoogst, soms zelfs maar drie. Maar vandaag stelde ze zich opzettelijk een beetje aan. Vrouwen waren altijd de dupe als het op ivf aankwam. Terwijl de vrouw allerlei injecties en medische ingrepen te verduren kreeg, hoefde de man alleen naar de kliniek te komen om te masturberen en een potje met zaad in te leveren. Waar de eicelpunctie werd gekenmerkt door pijn, draaide de zaadcelcollectie om lichamelijk genot. Omdat het hem

zoveel makkelijker afging, leek haar man lang niet zo wanhopig wanneer het traject voor de zoveelste keer was mislukt, en dat begon haar aardig te irriteren.

‘Mevrouw Kim, wakker worden. Kim Seonyoung!’ riep een verpleegkundige.

De vrouw in het bed naast Munjeong leek niet te ontwaken uit de narcose en de verpleegkundige tikte haar op de wangen. Munjeong wist niet wie Kim Seonyoung was, maar ze hoopte dat ze zich snel weer onder de levenden zou bevinden.

Toen ze terugkwam van de wc wierp Munjeong een vlugge blik door de kier in het gordijn rondom haar bed. Aan het zachte gekreun te horen was Seonyoung weer bij zinnen. Munjeong durfde zichzelf moedig te noemen, maar de eicelpunctie liet haar niet koud. Het was niet zozeer de pijn waar ze tegen opzag, eerder de teleurstelling. Onder narcose gaan was eng, maar het idee dat de behandeling alweer niet zou slagen was angstaanjagender, want in dat geval zou ze weer helemaal van voren af aan moeten beginnen. Dit was de vijfde keer dat ze het traject doorliep; er was al acht keer een embryo teruggeplaatst. Wie had ooit gedacht dat ze het hele proces – de spuitjes in haar onderbuik om de follikels te stimuleren, de eicelpunctie, de embryotransfer – meermaals zou afwerken? Soms lag ze de hele nacht te piekeren omdat ze vreesde dat

de schamele paar follikels die ze had gekweekt ook nog eens leeg zouden zijn.

De verpleegkundige stak haar hoofd door het gordijn.

‘Over twee minuten bent u aan de beurt,’ zei ze.

Ik ben aan de beurt.

Ze wilde dat hij iets opbeurends zei, maar haar berichtje bleef ongelezen.

Munjeong volgde de verpleegkundige en nam plaats op de kuipstoel tegenover de punctiekamer. Niet veel later ging de deur open. Vier verpleegkundigen stonden om de behandeltafel heen – twee aan iedere kant – en hevelde Munjeongs voorganger over naar een ziekenhuisbed. Munjeong staarde glazig naar de vrouw, die onsamenhangend voor zich uit mompelde terwijl ze uit haar narcose ontwaakte en naar buiten werd gerold.

Munjeong deed haar hoornen bril af, gaf die samen met haar telefoon aan de verpleegkundige en ging op de behandeltafel liggen. Het betrouwbare gezicht van dokter Koh Deoksu verscheen boven haar. Hij keek met een geruststellende blik op haar neer. Alleen in de operatiekamer maakte zijn stoïcisme plaats voor zacht-aardigheid. De zelfverzekerdheid in zijn blik zei: vertrouw me maar, volg me maar. Hij deed haar denken aan Jezus, die op dit moment misschien troostend over

haar hoofd zou aaien, als om te zeggen dat hij haar lijdens van binnenuit kende. Maar toen haar knieën omhoog werden gebracht en er ontsmettingsgaas in haar vagina werd geschoven, kon ze een kreun niet onderdrukken. Konden ze daar niet even mee wachten tot ze buiten westen was? Met die gedachte vervaagde haar bewustzijn.

Toen ze weer bij zinnen kwam, hoorde ze iemand huilen. Het geluid leek afkomstig van het bed tegenover haar.

‘Het doet pijn. Het doet zo’n pijn!’ jammerde een vrouw.

‘We hebben er achttien geoogst. U hebt het goed gedaan,’ hoorde Munjeong de verpleegkundige zeggen.

Kennelijk hadden ze behoorlijk veel eicellen verzameld. Munjeong voelde een steek van jaloezie. Veel eicellen betekende veel ingevroren embryo’s, dus de vrouw zou voorlopig geen nieuwe punctie hoeven. De vrouw had haar man aan de lijn en bikkelde ergens over. Zodra ze ophing, begon ze nog harder te huilen. Munjeong keek weg en zag een briefje aan de muur van de wachtkamer.

Beste ivf-ouders, houd moed.

Uw kind komt langzaam, met babystapjes, dichterbij.

Normaal zou ze die tekst hebben afgedaan als sentimentele onzin, maar nu welden er tranen in haar op. Bij haar waren er maar vier eicellen geoogst. Waarom had ze dan toch zo'n pijn in haar buik? Bij elke punctie liep de oogst verder terug. Als haar eierstokken op dit tempo achteruit bleven gaan, zou ze volgend jaar nog maar één eicel per maand produceren en steeds drie maanden moeten wachten voordat er genoeg beschikbaar waren voor een embryotransfer. Misschien zou de dokter voorstellen om een eiceldonatie van een van haar zussen te vragen.

Toen de verpleegkundige zei dat ze een nacht in de kliniek moest blijven, reageerde Munjeong kortaf: 'De vorige keer waren het er zes en toen mocht ik meteen naar huis.'

De verpleegkundige glimlachte.

'Dat er maar vier eicellen zijn geoogst betekent niet dat er minder bloeding optreedt. Dat hangt af van de ligging van de follikels. Als er veel bloedvaten omheen zitten, komt er meer bloed vrij tijdens de ingreep. Voor de zekerheid zult u een nachtje moeten blijven.'

Waarom moesten haar follikels zich zo nodig tussen de bloedvaten verschuilen? Kennelijk speelden deze vier eicellen graag verstoppertje. Munjeong legde zich erbij neer en liet zich naar een opnamekamer brengen. De eicellen zouden een paar uur worden opge-

kweekt in een petrischaaltje en worden bevrucht met het spermamonster van haar man. Twee dagen later zou het medisch team controleren of de bevruchting was geslaagd, zodat de bevruchte eicellen nog twee tot vijf dagen konden worden opgekweekt. Vervolgens zouden ze een of meerdere embryo's met een dunne katheter in Munjeongs baarmoeder plaatsen. Ze zouden haar Progynova voorschrijven om het baarmoederslijmvlies te verdikken en ze zou injecties krijgen om een miskraam te voorkomen. Ondanks alles bleef het een gok met een grote kans op mislukking.

Die avond kwam haar man langs met een kom hartige rijstepap. Toen ze pas met ivf waren begonnen, had hij zijn best gedaan om het haar naar de zin te maken en week bij de eicelpunctie geen moment van haar zijde. Tegenwoordig droeg hij allerlei smoesjes aan en liet pas in de avond zijn gezicht zien. Corona bleek een waterdicht excuus. Bij de ingang van de kliniek hing een briefje met het opschrift: 'Vanwege de kritieke toestand rond COVID-19 wordt u verzocht uitsluitend een begeleider mee te nemen bij eicelpunctie, embryo-transfer of operatie.' Te oordelen naar zijn steeds donkerdere blik naarmate het aantal ivf-pogingen toenam, leek haar man ervan overtuigd dat de vruchtbaarheidsproblemen aan hem lagen. Zodra Munjeong haar lepel neerlegde, stond hij op en zei: 'Ik ga vast naar huis.'